

*Не золотом людина ціниться,
а знаннями і хистом.
Народне прислів'я*

ЛЮДИНА, СПОВНЕНА ВЕЛИКОЇ ЖИТТЄВОЇ ЕНЕРГІЇ

Валентин ЛАЗУРЕНКО
кандидат історичних наук,
доцент кафедри історії України
Черкаського державного
технологічного університету

Ще навчаючись на історичному факультеті Черкаського державного університету імені Богдана Хмельницького я вперше почув це прізвище – Бушин. Саме в той час

Микола Іванович балотувався у депутати до Верховної Ради України по виборчому округу №419 м. Черкаси і прийшов до нас на зустріч. Перше, що тоді помітив – це його простота, безмежна щирість та людяність, вміння вести конструктивну ділову бесіду, тримати аудиторію, високий інтелектуальний рівень, – що є яскравим показником високої освіченості людини.

Вже через два роки після тієї зустрічі доля знову подарувала мені на цей раз уже особисте спілкування з Миколою Івановичем. Було це у вересні 1997 року. Тоді на Черкащині створювалося нове політичне об'єднання (одним з ініціаторів якого був Микола Іванович Бушин), і проходило його установче зібрання, на якому мені, тоді ще студенту V курсу істфаку, випала нагода виступити.

– “Ти будеш моїм аспірантом. Зрозумів? Закінчуй ЧДУ і приходь до мене. Я бачу в тобі великий потенціал”, – такі були перші слова Миколи Івановича до мене після закінчення зібрання.

Ці слова стали пророчими. Успішно склавши вступні іспити, в листопаді 1998 року я став аспірантом

очолованої ним кафедри історії України Черкаського інженерно-технологічного інституту. Роки навчання в аспірантурі, а тепер і безпосередньої тісної співпраці вже як молодого колеги з Миколою Івановичем Бушиним багато чому навчили. І, перш за все, виробили такі риси – а це дійсно риси, прищеплені мені Миколою Івановичем – як вимогливість (спочатку до себе, а вже потім – до інших); помірна діловитість і постійне самовдосконалення.

Девізом життя Миколи Івановича Бушина є вислів: “Наука перш за все”. І це дійсно так. Микола Іванович – автор (співавтор) близько 200 брошур, статей, монографій, підручників, словників, різноманітних посібників тощо. Його ім’я знають не лише в Україні, а й далеко за її межами. Адже Микола Іванович Бушин – автор книги “Історія України”, яка видана китайською, англійською, німецькою та бенгальською мовами. Не випадково саме Миколу Івановича, до речі, першого на Черкащині, Американський Біографічний Інститут визнав “Людиною року – 1998” у США. Микола Іванович – доктор історичних наук, професор, дійсний член трьох галузевих академій наук, завідуючий кафедрою, декан факультету по роботі з іноземними студентами... Це і є визнання, це і є результат його титанічної наукової праці на благо рідної держави – України.

Росіянин за національністю, Микола Іванович Бушин усе своє свідоме життя прожив в Україні. Він постійно (певний час Микола Іванович Бушин працював на високих державних посадах на Черкащині) переймався її проблемами, робив усе, що від нього залежало, аби зробити життя українців у їх власній державі хоч трішки, але кращим. За це його і люблять люди, поважають колеги, друзі, рідні... Микола Іванович постійно стверджує: “Україна – це моя Батьківщина, це – моя рідна земля”.

“Помер не той, кого поховали, а той, кого забули” – це слова (а точніше епіграф), написані Миколою Івановичем до

кожної книги з історико-краєзнавчої серії, започаткованої ним в рік 10-ї річниці незалежності України “Черкаський край в особах. 1941-2001”. Ця колосальна пошукова робота вже принесла перші позитивні результати та схвальні відгуки громадськості області. Вийшли друком книги даної серії, які присвячені славетним людям Лисянщини, Чигиринщини, Драбівщини, м. Золотоноші, Золотоніщини, Чернобаївщини, Маньківщини, Кам’янщини, Корсунщини. На завершальному етапі знаходиться збір та опрацювання матеріалу по інших районах державотворчої Черкащини. Серія “Черкаський край в особах. 1941-2001” служитиме благородній справі виховання нашого народу і, особливо, підростаючого покоління нашої незалежної держави України. Якось нещодавно у розмові зі мною Микола Іванович сказав: “Як ще хочеться пожити, аби довести цю справу до кінця. А ти б знав, скільки у мене ще задумів та ідей”.

Тож, шановний Микола Іванович, зичу Вам витримки, ще більшої енергії, аби усі Ваші мрії, задуми та сподівання на науковій та педагогічній ниві здійснились.

Дай Боже Вам здоров’я – зробити усе, що Ви намітили, щоб справа Бушина жила в його учнях...